

Sygn. akt III AUa 1311/12

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 stycznia 2013 r.

Sąd Apelacyjny - III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Gdańsku

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Daria Stanek
Sędziowie:	SSA Grażyna Czyżak (spr.) SSA Jerzy Andrzejewski
Protokolant:	Aleksandra Portaszkiewicz

po rozpoznaniu w dniu 28 stycznia 2013 r. w Gdańsku

sprawy A. J.

przeciwko Wojskowemu Biuru Emerytalnemu w B.

o wysokość świadczenia

na skutek apelacji A. J.

od wyroku Sądu Okręgowego w Bydgoszczy VI Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 24 maja 2012 r., sygn. akt VI U 1052/12

oddala apelację.

Sygn. akt III AUa 1311/12

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 18 stycznia 2012 r. Dyrektor Wojskowego Biura Emerytalnego w B. ustalił A. J. prawo do emerytury wojskowej od dnia 01 grudnia 2011 r., wysokość świadczenia do wypłaty wyniosła miesięcznie kwotę 1.562,63 zł, współczynnik procentowy podstawy wymiaru świadczenia wyniósł 49,47 %.

Odwołanie od powyższej decyzji wniósł A. J. domagając się jej zmiany poprzez określenie, iż współczynnik procentowy podstawy wymiaru emerytury wojskowej wynosi 56,91 % od dnia 01 grudnia 2011 r.

W uzasadnieniu odwołania ubezpieczony wskazał, iż zgodnie z treścią przepisu art. 15 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 10 grudnia 1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych i ich rodzin (Dz. U. z 2004 r. Nr 8, poz. 66 ze zm.) emerytura wojskowa żołnierza zawodowego, który po zwolnieniu ze służby spełnia wymogi wymienione w art. 12 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy ulega zwiększeniu o 2.6 % za każdy rok okresów składkowych poprzedzających pełnienie zawodowej służby wojskowej. Jednocześnie, zdaniem odwołującego należy dostrzec, że

przepis ten nie wyłącza zastosowania tej zasady w stosunku do żołnierzy zawodowych, którzy rozpoczęli pełnienie służby po dniu 01 stycznia 1999 r. i zostali zwolnieni po dacie 01 stycznia 2004 r., a więc kiedy doszło do ponownego wyłączenia żołnierzy zawodowych z powszechnego systemu emerytalnego. Nadto z treści przepisu art. 15a ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy również nie wynika, wbrew twierdzeniom organu rentowego, iż wyłącza on możliwość zwiększenia emerytury wojskowej o 2,6 % podstawy jej wymiaru, pierwszeństwo w takim układzie ma wykładnia gramatyczna. W toku postępowania ubezpieczony wniósł o rozważenie możliwości skierowania pytania prawnego do Trybunału Konstytucyjnego co do zgodności z Konstytucją zakwestionowanego przepisu.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie i zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego, podtrzymując argumentację zawartą w zaskarżonej decyzji.

Nadto w uzasadnieniu organ ten wskazał, iż stanowisko ubezpieczonego jest błędne, bowiem ustawodawca jak wynika z brzmienia art. 15a ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy wyłączył stosowanie tego przepisu w stosunku do osób powołanych po raz pierwszy do służby wojskowej po dniu 01 stycznia 1999 r. W rezultacie nie istnieje możliwość podwyższenia ubezpieczonemu o 2,6 % podstawy wymiaru emerytury za każdy rok okresów składkowych poprzedzających służbę wojskową, bowiem ubezpieczony po raz pierwszy do służby zawodowej został powołany w dniu 01 czerwca 2000 r.

Wyrokiem z dnia 24 maja 2012 r. w sprawie VI U 1052/12 Sąd Okręgowy w Bydgoszczy VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych:

1. oddalił odwołanie
2. zasądził od A. J. na rzecz Wojskowego Biura Emerytalnego w B. 360,00 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego w sprawie.

Podstawę tego rozstrzygnięcia stanowiły następujące ustalenia i rozważania Sądu I instancji:

Zgodnie z treścią przepisu art. 15 ust. pkt 1 ustawy z dnia 10 grudnia 1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych i ich rodzin (Dz. U. z 2004 r. Nr 8, poz. 66 ze zm.) emerytura dla żołnierza, który pozostawał w służbie przed dniem 02 stycznia 1999 roku, wynosi 40 % podstawy jej wymiaru za 15 lat służby wojskowej i wzrasta, z zastrzeżeniem 1a, o:

- 1) 2,6 % podstawy wymiaru - za każdy dalszy rok tej służby;
- 2) 2,6 % podstawy wymiaru - za każdy rok okresów składkowych poprzedzających służbę, nie więcej jednak niż za trzy lata tych okresów;
- 3) 1,3 % podstawy wymiaru - za każdy rok okresów składkowych ponad trzyletni okres składkowy, o których mowa w pkt 2;
- 4) 0,7 % podstawy wymiaru - za każdy rok okresów nieskładkowych poprzedzających służbę.

Z kolei na podstawie przepisu art. 15a ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy emerytura dla żołnierza, który został powołany do zawodowej służby wojskowej po raz pierwszy po dniu 01 stycznia 1999 r. wynosi 40 % podstawy jej wymiaru za 15 lat służby wojskowej i wzrasta według zasad określonych w art. 15 ust. 1 pkt 1 i ust. 1a-5.

Sąd Okręgowy wskazał, że bezspornym było w przedmiotowej sprawie, iż ubezpieczony do zawodowej służby wojskowej został powołany w dniu 01 czerwca 2000 r., a zatem po dniu 01 stycznia 1999 r. i do obliczenia jego emerytury ma zastosowanie przepis art. 15a ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy. Przepis ten, odwołując się do zasad wzrostu emerytury wojskowej, określonych w treści przepisu art. 15 ust. 1 pkt 1 i ust. 1a-5 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy, wyłącza w sposób jednoznaczny możliwość zastosowania do obliczenia

emerytury ubezpieczonego zasady zawartej w art. 15 ust. 1 pkt 2, wobec powyższego decyzja organu rentowego jest prawidłowa.

Odnosnie wniosku ubezpieczonego w przedmiocie skierowania pytania prawnego do Trybunału Konstytucyjnego Sąd I instancji stwierdził jedynie, iż zgodnie z treścią przepisu art. 193 Konstytucji R.P. każdy sąd może przedstawić Trybunałowi Konstytucyjnemu pytanie prawne co do zgodności aktu normatywnego z Konstytucją ratyfikowanymi umowami międzynarodowymi lub ustawą jeżeli od odpowiedzi na pytanie prawne zależy rozstrzygnięcie sprawy toczącej się przed sądem.

Sąd ten zważył, że jak wynika z jednolitego orzecznictwa Sądu Najwyższego w tym zakresie wątpliwości Sądu (a nie wątpliwości strony) mogą uzasadniać przedstawienie Trybunałowi pytania prawnego dotyczącego konstytucyjności aktu normatywnego (por. postanowienie S.N. z dnia 23 lipca 2010 r. w sprawie IV KZ 8/10), zaś w przedmiotowej sprawie taka sytuacja nie wystąpiła.

Mając powyższe okoliczności na względzie, Sąd Okręgowy na mocy art. 477 (14) § 1 k.p.c. orzekł jak w pkt 1 sentencji wyroku.

O kosztach postępowania Sąd ten orzekł w oparciu o art. 98 § 1 i 3 w zw. z art. 99 k.p.c. w zw. z § 3 ust. 1 w zw. z § 11 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej, udzielonej przez radcę prawnego z urzędu (Dz. U. z 2002 r. Nr 163, poz. 1349 ze zm.), jak w pkt 2 sentencji wyroku.

Apelację od powyższego wyroku wywiódł A. J. zaskarżając ten wyrok w całości i zarzucając temu orzeczeniu:

- 1) naruszenie norm prawa materialnego poprzez niewłaściwe zastosowanie art. 15 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 10 grudnia 1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych i ich rodzin (tekst jednolity: Dz. U. z 2004 r. Nr 8, poz. 66 ze zm.), a tym samym przyjęcie, iż emerytura wojskowa żołnierza zawodowego, który osiągnął wysługę lat powyżej 15, nie ulega zwiększeniu o każdy rok okresów składkowych poprzedzających rozpoczęcie zawodowej służby wojskowej,
- 2) naruszenie norm prawa materialnego poprzez błędną wykładnię art. 15a ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy, polegające na błędnym przyjęciu, iż przepis ten wyłącza zastosowanie art. 15 ust. 1 tej ustawy.

W uzasadnieniu apelacji skarżący dokonał streszczenia postępowania sądowego-pierwszoinstancyjnego w niniejszej sprawie oraz uzasadniając zarzut z pkt 1 podniósł, że zgodnie z art. 15 ust. 1 ust. 2 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy, emerytura wojskowa żołnierza zawodowego, który po zwolnieniu ze służby spełnia wymogi wymienionej w art. 12 tejże ustawy, ulega zwiększeniu o 2,6 % za każdy rok okresów składkowych poprzedzających pełnienie zawodowej służby wojskowej.

Zdaniem apelującego przepis ten nie wyłącza zastosowania tej zasady w stosunku do żołnierzy zawodowych, którzy rozpoczęli jej pełnienie po dniu 01 stycznia 1999 r. i zostali zwolnieni po dacie 01 stycznia 2004 r., a więc kiedy to doszło do ponownego wyłączenia żołnierzy zawodowych z powszechnego systemu emerytalnego. W ocenie ubezpieczonego przepis ten ma zastosowanie.

Uzasadniając zarzut z pkt 2 apelacji wnioskodawca podkreślił, że z treści art. 15a ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych także nie wynika, wbrew twierdzeniom organu rentowego, iż wyłącza on możliwość zwiększenia emerytury wojskowej o 2,6 % podstawy jej wymiaru. Stwierdził, że pierwszeństwo ma wykładnia gramatyczna danego przepisu, zaś w przypadku jeśli prowadzi ona do wniosków jasnych i klarownych, zgodnie z zasadą *clara non sunt interpretanda*, dany przepis nie podlega już dalszej wykładni.

W konkluzji apelacji skarżący wnosił o:

- 1) zmianę zaskarżonego wyroku poprzez zmianę zaskarżonych decyzji i określenie wskaźnika podstawy wymiaru świadczenia w wysokości 56,91 % od dnia 01 grudnia 2011 r. oraz zasądzenie od organu na rzecz ubezpieczonego w kwocie 180,00 zł,
- 2) zasądzenie od organu rentowego na rzecz ubezpieczonego zwrotu kosztów zastępstwa procesowego za II instancję w kwocie 180,00 zł,
- 3) przeprowadzenie dowodów zawnioskowanych w odwołaniu na okoliczności tamże wskazane,
- 4) prowadzenie rozprawy również pod nieobecność ubezpieczonego lub jego pełnomocnika.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja A. J. nie zasługuje na uwzględnienie, ponieważ nie zawiera zarzutów skutkujących uchynieniem lub zmianą wyroku Sądu I instancji.

Na wstępie zaznaczyć należy, że w niniejszej sprawie nie stanowi przedmiotu sporu, że wnioskodawca do zawodowej służby wojskowej powołany został po dniu 01 stycznia 1999 roku, a zatem prawidłowo Sąd ten uznał, że zastosowanie znajduje do niego przepis art. 15 lit. a ustawy z dnia 10 grudnia 1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin (Dz. U. z 2004 r. Nr 8, poz. 66 ze zm., nazywanej dalej ustawą o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy).

Odnosząc się do podniesionego w apelacji zarzutu naruszenia art. 15 lit. a ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy poprzez jego błędną wykładnię Sąd II instancji stwierdził, że wbrew stanowisku apelującego wykładnia językowa przepisu art. 15 lit. a ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy w sposób jednoznaczny i nie budzący wątpliwości wskazuje, że gdy idzie o sam sposób ustalenia wysokości emerytury żołnierza zawodowego, to przesądzająca jest tylko i wyłącznie data powołania do zawodowej służby wojskowej, która jeśli przypada po dniu 01 stycznia 1999 r. wyłącza m.in. przewidzianą w art. 15 ust. 1 pkt 2 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych możliwość uwzględniania w podstawie wymiaru świadczenia okresów składkowych poprzedzających służbę (por. wyrok S.A. w Rzeszowie z dnia 10 października 2012 r. w sprawie III AUa 707/12, publik. LEX nr 1223444).

Prawidłowo zatem Sąd Okręgowy uznał, że przepis art. 15 lit. a ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy wyklucza możliwość zastosowania do ustalenia wysokości emerytury wojskowej A. J. zasad określonych w art. 15 ust. 1 pkt 2 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy.

Tym samym za niezasadny uznać należy zarzut naruszenia przez ten Sąd prawa materialnego, a w szczególności art. 15 lit. a ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy poprzez jego błędną wykładnię.

W konsekwencji Sąd I instancji prawidłowo przyjął, że nie znajduje zastosowania w niniejszej sprawie przepis art. 15 ust. 1 pkt 2 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy, dający możliwość uwzględniania w podstawie wymiaru świadczenia okresów składkowych poprzedzających służbę wojskową.

Na tym tle niezrozumiałym jest podniesiony w treści apelacji zarzut naruszenia prawa materialnego, a w szczególności art. 15 ust. 1 pkt 2 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy, poprzez jego niewłaściwe zastosowanie.

W myśl art. 3 ustawy z dnia 01 sierpnia 1997 r. o Trybunale Konstytucyjnym (Dz. U. z 1997 r. Nr 102, poz. 643 ze zm., nazywanej dalej ustawą o T.K.) każdy sąd może przedstawić Trybunałowi pytanie prawne, co do zgodności aktu normatywnego z Konstytucją, ratyfikowanymi umowami międzynarodowymi lub ustawą, jeżeli od odpowiedzi na pytanie prawne zależy rozstrzygnięcie sprawy toczącej się przed sądem.

Sąd Apelacyjny podzielił stanowisko wyrażone w uzasadnieniu wyroku S.N. z dnia 24 czerwca 2004 r. w sprawie III CK 536/02, publik. LEX nr 172784, zgodnie z którym jeżeli sąd ma przekonanie, co do niezgodności przepisu ustawy

z Konstytucją lub ma wątpliwości w tym względzie, to - na podstawie art. 193 Konstytucji R.P. i art. 3 ustawy o T.K. - ma obowiązek zwrócić się do Trybunału Konstytucyjnego z odpowiednim pytaniem prawnym.

Zdaniem tego Sądu w niniejszej sprawie nie zachodzą wątpliwości, co do zgodności przepisów ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy z Konstytucją R.P. lub ratyfikowanymi umowami międzynarodowymi, a zatem brak jest podstaw prawnych z art. 3 ustawy o T.K. do zwrócenia się do Trybunału Konstytucyjnego z odpowiednim pytaniem prawnym.

Stosownie do treści art. 385 k.p.c. sąd drugiej instancji oddala apelację, jeżeli jest ona bezzasadna.

Wobec powyższego Sąd Apelacyjny na mocy art. 385 k.p.c. orzekł, jak w sentencji wyroku.